

VESNIČKA

PROSINEC 2018

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Láskyplný domov pro každé dítě

*KOMU PŘEJE
ŠTĚSTÍ*

*TEREZA KOSTKOVÁ:
NEPOTRPÍM SI NA VELKÁ SLOVA*

ÚVODNÍ SLOVO

MILÍ PŘÁTELE,

zdravím Vás v tomto adventním čase, který předchází nejkrásnějším svátkům v roce. Svátkům, které tráví většina z nás v rodinném

kruhu svých nejbližších. Snad nejvíce se na Vánoce těší děti: doma jsou všichni pohromadě, nikdo nikam nespěchá a úplně na každého čeká pod stromčkem nějaký dárek.

V SOS dětských vesničkách děláme vše pro to, aby těch dětí, které prožijí vánoční svátky v láskyplném prostředí své rodiny, bylo co nejvíce. U nás ve

Chvalčově se o to snažíme už 45 let. Koncem roku 1973 se do naší vesničky nastěhovaly první maminky pěstounky, aby tu vytvořily domov pro opuštěné děti. Od té doby tu v rodinném prostředí vyrostlo dohromady 264 dětí.

Některé z těchto dětí se přijely do Chvalčova podívat koncem září na Den otevřených dveří při příležitosti oslav našeho půlkulatého výročí. Setkaly se tu bývalé i současné pěstounky, dnes už dospělé děti s rodinami i řada bývalých zaměstnanců, celkem se sjelo na sto hostů.

Mám tato setkání osobně velmi rád. Je úžasné sejít se po letech s těmi, které jsem jako malinké jel s kolegou psychologem a pěstouny vyzvednout do koje-

neckého ústavu nebo dětského domova, viděl je vyrůstat ve vesničce, jezdil s nimi na hory a na výlety. Rád poslouchám jejich životní osudy a sleduji, jak v náručí chovají vlastní děti. Někteří z nich se ozývají i v průběhu roku, přijíždějí na návštěvu představit nám své partnery nebo rodiny a popovídat si.

Přeji Vám všem, ať jsou pro Vás vánoční svátky plné pohody a podobně milých setkání s lidmi, které máte rádi.

Cyril Maliňák
Regionální ředitel pro Zlínský
a Olomoucký kraj

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5. Vychází čtvrtletně. ISSN 1803-1730.

Redakce: Radana Košťáliková, Michaela Poláková, Milan Palán. Grafická úprava: Martin Málek.

Uzávěrka: 1. 11. 2018. Náklad: 14 900 ks. Vyrobitel: H.R.G. spol. s r.o. Výrobní cena: 3,11 Kč.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

KDO SE BOJÍ, NESMÍ DO LESA

Na víkendový pobyt pod tímto názvem se vypravily děti ze zábřežského SOS Kompasu do Rychlebských hor.

Pro děti byla připravena řada her, tvoření, výletů a dokonce i stezka odvahy ve vlastnoručně vyrobených maskách.

ORBIT NÁM OPLATIL ÚSMĚV

Už třetím rokem věnuje společnost Orbit v průběhu kampaně Oplat' úsměv 1% z ceny všech prodaných žvýkaček SOS dětským vesničkám. Letos se za šest týdnů, kdy kampaň probíhala, vybralo 832 tisíc korun.

CHVALČOVSKÁ VESNIČKA SLAVILA

SOS dětská vesnička ve Chvalčově oslavila na podzim 45 let od zahájení svého provozu. Na oslavu se sjely bývalé pěstounky, jejich děti i zaměstnanci, a bylo na co vzpomínat!

TEREZA KOSTKOVÁ POKŘTILA NÁŠ KALENDÁŘ

Nový charitativní kalendář plný známých osobností a dětí v péči SOS dětských vesniček je na světě, a moc se povedl! V krásných prostorách Starého purkrabství na pražském Vyšehradě jej pokřtila naše patronka Tereza Kostková spolu

s desítkou dalších známých osobností, které se na kalendáři podílely. Kalendář si můžete koupit v knižkupectvích Luxor nebo na našem webu www.sos-vesnicky.cz.

KOMU PŘEJE ŠTĚSTÍ

KOMU PŘEJE ŠTĚSTÍ? NO PŘECE PŘIPRAVENÝMI JENŽE JAK SE PŘIPRAVIT, KDYŽ JE PŘED VÁMI KROK DO TAKOVÉ VELKÉ NEZNÁMÉ, JAKO JE DOSPĚLOST – A JSTE NA TO ÚPLNĚ SÁM?

Riša takhle přemýšlí už několik měsíců a není mu vůbec do zpěvu. To, že děti nebo spíš čerství dospělí po odchodu z dětského domova zažívají často nepře-konatelné obtíže, je známá věc. I to, že střet s realitou nekončí vůbec dobře, a i když je i v dětských domovech stále více osvěcených vychovatelů a pedagogů,

kteří se snaží děti na samostatný život co nejlépe připravit, těch špatných konců je pořád mnoho.

STRACH Z DOSPĚLOSTI

Jen málokdo z nás se o sebe musel „úderem“ svých osmnáctin postarat sám, úplně ve všem. A i ten, kdo to dokázal, mohl se těšit na nedělní oběd u mámy a podporu v případných problémech. Jenže Říšu v neděli nikdo nečeká a sám tuší, že to taky nemusí zvládnout. Ještěže se s rostoucími obavami svěřil Zdeňkovi, svému vychovateli v dětském domově.

Zdeňk se trochu divil, protože s Říšou nikdy nebyly problémy: na učilišti se mu dařilo, do domova se vracel střízlivý, bezcílné toulky po městě ho nebavily. Říšovu strachu ale rozuměl: několikrát už zažil, že i bezproblémové děti se po odchodu z ústavní péče během několika týdnů dostaly do spirály hromadících se průšvihů, dluhů a nakonec skončily v lepším případě pod mostem. Zdeňk věděl o domu na půl cesty v SOS dětské vesničce a doufal, že tam bude pro Říšu místo. A taky že tam Řiša bude chtít jít bydlet: mnohdy je vidina svobody silnější než strach z ní.

Riša o tom ale dlouho nepřemýšlel a po společné návštěvě domečku v záplavě zeleně se Zdeňkovi svěřil: tam bych moc rád šel! Za necelý půlrok, týden po svých osmnáctinách, se Řiša neocitl ve vzduchoprázdnu, ale podával si ruku s Matějem, vedoucím sociální služby Dům na půl cesty.

NELEHKÉ ZAČÁTKY

Tady by pohádka mohla skončit... kdyby to byla pohádka. Jenže ve skutečnosti pro Říšu začalo náročné období. Jen naplánovat měsíční výdaje dalo práci. Až takovou, že po dvou měsících už měl Řiša svůj první dluh. Matěj ho při společných setkáních nechal samotného přijít na to, že jen z přídavek a příspěvku na bydlení nevyžije, pokud nechce sníst, obědovat i večeřet třeba jen chleba s hořčicí. Řiša si sám našel brigádu, jen pracovní

smlouvu s ním Matěj prošel, aby si byl jistý, že je v pořádku. Nejhorší bylo si hlídat sobotní vstávání, ale i to se povedlo.

Krůček po krůčku spolu nacvičovali to, co děti jinak odkoukávají od rodičů: rozpočítat příjmy a výdaje, naplánovat nákup na víkend, včas zaplatit nájem, nezapomenout vstát a odejít na brigádu, i když kamarádi dospívají veselý večer. Když se poprvé objevila nutnost zaplatit přes internet, Řiša to chtěl celé vzdát: tohle nemůžu zvládnout. Banka, doklady, žádosti, úřední dokumenty, k tomu všechny ty reklamní letáky, které nabízejí tak výhodné a rychlé půjčky úplně na všechno: hotová džungle.

CESTA K SAMOSTATNOSTI

Společně ale nakonec všechno zvládli, a tak když Říšovi po roce a půl Matěj

navrhnul, jestli by se nechtěl přestěhovat do tréninkového bytu, nebál se říct ano. Vždyť si ani ne měsíc po závěrečných učňovských zkouškách našel práci, dokonce v soukromé dílně, nejrychleji ze všech spolužáků. Jako první z nich také dostal pracovní smlouvu na dobu neurčitou: možná proto, že do práce od nástupu ani jednou nezaspal... vždyť to měl nacvičené z brigády! V tréninkovém bytě, kde platí už plný nájem, nemá ani korunu dluhu. A to si koupil televizi a dokonce i vysněné akvário.

Teď už mu připadá, že dokáže všechno.

A přitom to nemuselo vůbec dobře dopadnout. Ještěže štěstí přeje... komu vlastně? Někdy těm, komu druzí přejí lepší život a také je na té cestě podporují. Ale také si to zaslouží a opravdu se snaží. Jako Řiša!

NEPOTRPÍM SI NA VELKÁ SLOVA

ZPRÁVA O TOM, ŽE SE TEREZA KOSTKOVÁ STANE AMBASADORKOU SOS DĚTSKÝCH VESNIČEK, VZBUDILA ZAČÁTKEM TOHOTO ROKU V NAŠEM TÝMU NADŠENÍ. POVÍDALI JSME SI S NÍ PŘI KŘTU NAŠEHO CHARITATIVNÍHO KALENDÁŘE PRO PŘÍŠTÍ ROK, JEHOŽ TITULNÍ STRÁNKU ZDOBÍ PRÁVĚ TEREZINA TVÁŘ.

Pocházíte z herecké rodiny, jak vzpomínáte na své dětství?

Prožila jsem jednoznačně nádherné dětství. Mám tři mnohem starší sestry, při mé výchově byli naši už zkušenými, zralými rodiči. Byla a dodnes jsem obklopena láskou, řešíme vše otevřeně a pokorně. A není to fráze, upřímnost může být někdy bolavá, ale je očistná.

Věděla jste vždy, že půjdete ve slépějích svých rodičů a stanete se herečkou? Nebo jste chtěla být v dětství něčím jiným?

Herečkou jsem chtěla být asi od pěti let. Předtím jsem měla tři vysněná povolání – zmrzlinářka, letuška a učitelka. Pamatuji si úplně bytostně na okamžik, kdy jsem usoudila, že těch oblastí, které by mě zajímaly, je ještě mnohem víc, a že jedinou šancí, jak se toho všeho dotknout, je být jako má rodiče a stát se herečkou, abych si to všechno mohla alespoň zahrát.

Jste maminkou jedenáctiletého syna Toníka. Jak Vás změnilo mateřství?

Naprosto zásadně. Všechno, co nás v životě potká, nás v daný čas proměňuje a posouvá dál. Mateřství je v tomto ohledu obrovský životní skok, a je to ta nejkrásnější změna, která může nastat.

Myslíte, že Toník půjde také ve Vašich hereckých slépějích?

Toník od malička sám stříhá filmy, píše, točí. Chtěl by být filmovým režisérem. Uvidíme, kam ho osud zavane, můj podpora bude mít každopádně.

Stala jste se letos ambasadorkou SOS dětských vesniček, z čehož máme velikou radost. Proč jste se rozhodla nás podpořit?

To bylo úplně snadné. Dostala jsem otázku, jestli bych nevěděla o někom, koho by bavilo stát se tváří SOS dětských vesniček a propojovat tak organizaci s médii a veřejností. A já jsem v té vteřině věděla, že by to bavilo mě, že na to mám

prostor, čas, snad i zkušenost. Měla jsem pocit, že jsou to všechny potřebné „ingredience“, a tak jsem vzala telefon a zavolala jsem.

Naším prvním společným projektem je charitativní kalendář, jehož titulní stranu zdobíte. Jak se Vám líbí?

Je krásný. Líbí se mi fotky, ilustrační dotvoření, jak si s tím fotograf pohrál, jak vytvořil v tom nejlepší slova smyslu obyčejný, prostý kalendář zachycující dospělé a děti. Čiší z toho lidskost a opravdovost, a to je čím dál tím cennější. Samotné focení bylo moc milé, rychlé a příjemné. Nejvíc si pamatuji, jak jsem si hrála s dětmi a navazovali jsme spolu kontakt.

Vaše motto „Kdo chce, hledá způsob, kdo nechce, hledá důvod“ se do kalendáře nakonec nevešlo. Proč jste zvolila zrovna tento výrok?

Považuji ho za naprosto všeplatný. Když okleštíme všechny „okecávký“, tak zůstane jen chci nebo nechci. Samozřejmě mohu nechtít, jsme svobodné bytosti. Ale ty výmluvy, proč to nejde, to mě nebaví. Buď chceš, nebo nechceš, a stůj si za tím. Já se tím sama řídím a moc mi to ulehčuje život.

SOS dětské vesničky nejsou první organizací, kterou podporujete. Proč je podle Vás důležité pomáhat?

Některé věci prostě děláte. Mám ráda hrani se slovy, ale na velká slova jsem si nikdy nepotrpěla. Prostě to tak cítím, připadá mi to v pořádku. Sdílim názor, že pokud je člověk v situaci, kdy může pomoci, má dostatek energie či prostředků, tak to zkrátka udělat má. Kdyby to nešlo, tak bych se na sebe neztobila. Ale jestliže můžu a chci, tak mi přijde smutné neřít ano.

Co byste na závěr popřála dětem, kterým pomáhají SOS dětské vesničky?

Přála bych jim hlavně, aby tu vaši pomoc nepotřebovali. Víím, zní to trošku paradoxně, ale věřím, že víte, jak to myslím. V ideálním světě by děti pomoc SOS dětských vesniček nepotřebovaly. V reálném světě jim přeji alespoň, aby té pomoci potřebovaly co nejméně. A aby se jim dostávalo hodně lásky, protože tu potřebujeme celoživotně, bez ní je život mnohem těžší.

Moc děkujeme za příjemný rozhovor!

ŠTĚSTÍ AŽ NA TŘETÍ POKUS

FANDOVÍ A ALEŠOVÍ JSOU SICE TEPRVE DVA ROKY, ALE BATŮŽKY UŽ SI SBALIT UMÍ. DĚLALI TO UŽ TOLIKRÁT... JEŠTĚ OBLÍBENÉHO PLYŠÁKA DO RUKY A MŮŽOU JÍT. NE, ŽE BY SE JIM ALE CHTĚLO: KDYBY NĚKDY BYLI V NĚJAKÉM ZÁMKU, TAK BY JIM TENHLE DŮM PŘIPADAL PRÁVĚ JAKO ZÁMEK. ALE CO TO? PROČ JEŠTĚ TETA JANIČKA NENÍ OBLEČENÁ? COPAK NEVIDÍ, ŽE UŽ JE VENKU TMA?

Fanda a Aleš rádi ukazují na prstíčkách, že jim je dohromady čtyři. Malá dvojčátka jsou vůbec pěkní čertíci a jeden dospělý je málokdy pochytá, když se rozhodnou vydat se každý na jinou světovou stranu. Není se co divit, že babička, u které je jejich maminka nechala a už se pro ně nevrátila, péči o kluky nezvládla, i když se několikrát opravdu snažila. Ostatní bráškové a sestřičky už žijí u příbuzných, ale na Fandu a Aleše už nikdo nezbyl. Takže je kojenák poslední možnost. Nebo ne?

KDYŽ PROMLUVÍ SRDCE

Jana je hodně vzdálená příbuzná, která o dalších dětech – sama má už odrostlé

a odstěhované na druhý konec republiky – neuvažovala ani náhodou. Když ale při návštěvě Fandovy a Alešovy babičky slyšela, co dvojčátka čeká, zatrnulo jí a začala horečnatě přemýšlet, jak pomoci. A u přemýšlení nezůstalo: Jana o dvojčátka začala pečovat a vyřizovala si i úřední záležitosti, aby se jich mohla ujmout natrvalo. Čertíci si prostě získali její srdce.

Jenže tady příběh ještě nekončí. Vlastně se zdá, že všechno bude ještě horší, než to vypadalo. Janin partner si na děti, které se v malém bytě pletly pod nohama a vyváděly skopičiny, nezvykl. Začal být agresivní a děti, už tak poznamenané ztrátou maminky a pak i babičky, začínaly i končily den pláčem. Jenže Jana už si neuměla představit, že by se jich vzdala, i když sama cítila, že v partnerově bytě dlouho zůstat nemůže...

ŽIVOT NA ZÁMKU

Ze zoufalství jí vysvobodil nápad sociální pracovnice. Nechtěla by se stát pěstounkou a využít rovnou i ubytování v SOS dětské vesničce? Jana se tam při nejbližší příležitosti

byla podívat a nechtělo se jí věřit, že by ji a klučíky potkalo takové štěstí. Ti dva se při průzkumu prostorného domu celé dvě hodiny nezastavili a po odchodu se nechtěli hnout ze zahrádky před domem: ještě nikdy snad neváleli sudy po tak měkoučké trávě... Dalšímu dění moc nerozuměli, ale když teď po několika dalších týdnech a dalších návštěvách domku ve vesničce stáli u dveří s baťůžky a plyšáky v rukou, nikdy by nevěřili, co uslyší. „Tady teď bydlíme... tady zůstaneme, tohle je naše doma“, říká Jana Fandovi a Alešovi a zkouší zastavit slzy, které se jí tlačí do očí.

Trvalo ještě pár dní, než si dvojčátka zvykla na svůj zámek. Ale teď už se cítí opravdu doma! Dvakrát opuštěné děti, kterým hrozilo umístění do ústavní péče, běhají venku po oplocené zahrádce, mají spoustu nových kamarádů a chodí k nim tety, které ve vesničce bydlí s nimi. To se čertíkům líbí! Baťůžky leží v koutě dětského pokoje tak, jak je tam Fanda s Alešem tehdy ještě s nedůvěrou odložili. Snad už tam zůstanou.

LÁSKYPLNÁ ZÓNA

Dokážete si představit svět bez lásky? My tedy ne, a proto jsme před ZŠ Kladská na Praze 2 otevřeli první láskyplnou zónu pro děti a jejich rodiče v České republice. A protože lásky není nikdy dost, můžete se už teď těšit na další, třeba právě před vaší školou...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU NADANÉHO HONZÍKA

POKUD S NÁMI PODPORUJETE OHROŽENÉ A ZNEVÝHODNĚNÉ DĚTI DELŠÍ DOBU, MOŽNÁ SI VZPOMÍNÁTE NA TRÁPENÍ MALÉHO HONZÍKA. V KVĚTNU ROKU 2016 MU BYLO SEDM A MIRKA, KTERÁ SE HO JAKO PĚSTOUNKA PO SELHÁNÍ JEHO VLASTNÍ RODINY UJALA, CELOU DRUHOU TŘÍDU SE SOCIÁLNÍMI PRACOVNICEMI V SOS VESNIČCE INTENZIVNĚ ŘEŠILA PROBLÉMY S JEHO CHOVÁNÍM VE ŠKOLE.

K překvapení všech se zjistilo, že Honzíkovým „znevýhodněním“ je paradoxně nadprůměrná inteligence, kvůli které se v normální škole nudil a vyrušoval.

Psycholožkou doporučené vytvoření individuálního plánu nebylo v možnostech

školy, kterou Honzík navštěvoval. Zdánlivou slepou uličku se podařilo „zprůjezdnit“, když Honzík s finanční podporou SOS vesničky nastoupil na soukromou základní školu. Zdálo by se, že Honzíkův příběh skončil happy-endem, ale realita bývá málokdy růžová. Nebylo by však fér, abychom se o jeho pokračování s vámi nepodělili.

JEŠTĚ JEDEN ZAČÁTEK

Soukromá škola, kterou Honzík ve třetí třídě navštěvoval, nabrala příliš mnoho žáků a individuální přístup, který byl tou největší devízou a výhodou pro Honzíkovo zvědavou náturu, vzal za své. Honzík se opět začal vracet domů nespokojený a s Mirčinou podporou si sám našel jinou školu. Přihlášku si na ni vyplnil skoro úplně sám! Na této škole bylo však nutné

absolvovat přijímací zkoušky. Ty Honzík s přehledem zvládl a dostal se na jediné volné místo, které škola nabízela. V pololetí čtvrté třídy na ni přestoupil, v novém kolektivu si rychle zvyknul a zase se do školy moc těší. Ale to není všechno!

V průběhu celého loňského školního roku navštěvoval Honzík (nebo spíš Jenda, vždyť už mu bude deset!) Masarykovu Univerzitu, kde se mohl jednou za měsíc účastnit přednášek jednotlivých fakult. Jenda z nich byl nadšený, nejvíc z filosofie a také z návštěv lékařské fakulty. Vzpomínáte si, čím jste chtěli být, když vám bylo deset? Tak Jenda by chtěl být neurochirurgem. A my nepochybně o tom, že se mu takový sen může vyplnit. A to i díky vám!

MALÍ ANIMÁTOŘI Z BRNA SE UČILI ROZPOHYBOVAT SVOU FANTAZII

Celkem tři animační dílny, během kterých děti pronikly do tajů animovaného filmu, připravili pro děti v brněnské SOS dětské vesničce lektoři

z Univerzity kina Scala. V listopadu proběhlo dokonce i slavnostní promítání dětských krátkých filmů přímo v kině Scala na velkém plátně.

DĚTI TVOŘILY DĚSIVOU HALLOWEENSKOU VÝZDOBU

Děti z přerovského SOS Kompasu se na Halloween připravily se vším všudy. Dýně, duchové, lucerničky, čarodějnice i netopýři, to vše děti vlastnoručně vyrobily.

PRAŽSKÉ SLUNÍČKO PROKOUKLO

Celkem 35 dobrovolníků z týmu IKEA si vzalo do parády naše pražské krizové centrum SOS Sluníčko pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Díky nim máme novou zářící terapeutickou místnost, posekanou zahradu či dokonale zorganizovaný sklad s oblečením. Děkujeme!

DĚTI SI MOHOU HRÁT BEZPEČNĚ

Díky společnosti LEGO máme zrekonstruované sportovní hřiště vybavené bezpečnostními prvky už ve dvou vesničkách: po loňských opravách ve

Chvalčově jsme letos zrekonstruovali hřiště i v Brně. Na původních hřištích chyběly potřebné bezpečnostní prvky, nyní už děti sportovat bez obav.

ZAJÍMÁ VÁS NEJČASTĚJŠÍ DŮVODY ODEBÍRÁNÍ DĚTÍ OD RODIČŮ

ZAKLADATELÉ SOS DĚTSKÝCH VESNIČEK, PSYCHOLOG ZDENĚK MATĚJČEK A PEDIATR JIŘÍ DUNOVSKÝ, UVÁDĚLI TŘI MOŽNÉ PŘÍČINY, PROČ NEFUNGUJE VZTAH RODIČ – DÍTĚ: RODIČE NEMOHOU, NEUMĚJÍ NEBO NECHTĚJÍ DĚLAT TO, CO JE PRO ZDÁRNÝ VÝVOJ DÍTĚTE POTŘEBNÉ.

V roce 2017 bylo 3 766 dětí odebráno z péče rodičů. Přesné statistiky, ze kterých by vyplývalo, z jakých důvodů úřady rodičům děti odebraly, neexistují. Většinou se totiž jedná o soubor několika různých faktorů. Tak tomu bývá i v případě dětí, které se dostávají do péče SOS dětských vesniček.

Často se jedná o postupné nabalování a zhoršování dlouhodobých problémů

rodiny, které se nedaří včas řešit. V těchto rodinách může docházet k agresivnímu chování, alkoholismu nebo užívání drog, rodič může být natolik zavalen svými potížemi, že již nemá kapacitu věnovat se dítěti. Dítě, kterému se v důsledku toho nedostává potřebné rodičovské péče, se jí dožaduje různými způsoby, jež rodiče obtěžují, a protože si s nimi neví rady, dítě trestá. Když se chování dítěte dále zhoršuje, rodič používá čím dál důraznější a drastičtější tresty.

RODIČOVSKÉ VLOHY MAJÍ KOŘENY V DĚTSTVÍ

Jednou z nejhroženějších skupin jsou děti rodičů, kteří sami vyrůstali v ústavní péči nebo v problematických rodinách, v nichž se objevovalo domácí násilí, alkohol, někdy byly děti dokonce týrány nebo

zneužívány. Pokud má člověk za sebou takovou historii, často se stává, že při výchově vlastních dětí je pro něj těžké neopakovat vzorce, které zažil v dětství, být má dobré předsevzetí, že se jim vyhne.

DĚTI RODINU POTŘEBUJÍ

Protože je odebrání dítěte hodně závažným zásahem jak do jeho života, tak do života celé rodiny, mělo by k takovému kroku docházet jen v případě, že situaci dítěte nelze řešit jinak. Vždy bychom se měli snažit, aby se dítě k rodičům mohlo vrátit, pokud je to pro něj bezpečné.

Je také důležité říci, že v některých případech nejsou děti rodičům odebrány, ale rodiče sami požádají o možnost umístění dítěte do náhradní péče.

„ZLATÉ PRASÁTKO STEJNĚ NEVIDÍM.“

 SOS DĚTSKÉ
VESNICKY

Pomáhejte s námi dětem v tíživých situacích.
Například když trpí hlady.

Podpořte nás, prosím, zasláním finančního daru na účet 211 757 409 / 0300.

www.sos-vesnicky.cz

Láskyplný domov pro každé dítě

HLAVNÍ PARTNEŘI

V ROCE 2018 NAŠI ČINNOST PODPORUJÍ TYTO INSTITUCE

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Zábřeh, Šumperk, Karlovarský kraj, Hlavní město Praha, Karlovy Vary, Bystřice pod Hostýnem, Prostějov, Jihomoravský kraj, Brno, Nejdek, Aš, Přerov, SHM - Salesiánské hnutí mládeže, městská část Praha 1, Nadační fond J&T.